

26 Ιουνίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ,
Δ/στές]

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΕΥΡΙΒΙΑΔΗΣ,

Εφεσείων-Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσιβλήτων - Καθ' ων η αίτηση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1322).

Διοικητικό Δίκαιο — Εκτελεστή διοικητική πράξη — Βεβαιωτική πράξη — Στερείται εκτελεστότητας — Πότε μια πράξη ή απόφαση είναι βεβαιωτικού χαρακτήρα.

Ο εφεσείων που είχε διορισθεί από την 1.9.1981 στη θέση Ακολούθου στο Υπουργείο Εξωτερικών από την ΕΔΥ, επαναδιορίστηκε στην ίδια θέση στις 11.11.1982, με βάση τους περί Εκτάκτων Δημοσίων Υπαλλήλων (Διορισμός εις Δημοσίας Θέσεις) Νόμους, Ν. 32/81 και Ν.15/82 που θεσπίστηκαν στις 10.7.1981 και 9.4.1982 αντίστοιχα. Ο εφεσείων αποδέχτηκε το διορισμό που είχε αναδρομική ισχύ από 10.7.1981. Ο διορισμός ακυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο και η ΕΔΥ κατά την "επανεξέταση του θέματος του αναδρομικού διορισμού του υπαλλήλου σε ίδια θέση", πρόσφερε στον εφεσείοντα διορισμό στην προσωρινή θέση Ακολούθου και πάλιν από 10.7.1981, δυνάμει πλέον των Νόμων 32/81 και 15/82.

Ο εφεσείων ήγειρε θέμα επανεξέτασης του διορισμού του από την ΕΔΥ, σχεδόν τρία χρόνια μετά την αποδοχή του, ισχυριζόμενος ότι ενόψει των καθυκόντων που εκτελούσε ως έκτακτος, η κατάλληλη γι' αυτόν θέση ήταν εκείνη του Γραμματέα Α' ή Προξένου. Το αίτημά του δεν έγινε αποδεκτό, με αποτέλεσμα να προσφύγει ανεπιτυχώς στο πρωτόδικο Δικαστήριο το οποίο αποφάνθηκε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν βεβαιωτικής της προηγούμενης.

Η έφεση απορρίφθηκε από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικασ-

στηρίου για τους πιο κάτω λόγους:

5 Το στοιχείο που διεδραμάτισε ουσιαστικό ρόλο για τη θέση στην οποία διορίστηκε ο εφεσείων ήταν οι Πίνακες που ετοίμασε και διαβίβασε στην ΕΔΥ ο Διευθυντής της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, οι οποίοι εξειδίκευαν πως η θέση για την οποία προοριζέτο ο εφεσείων και άλλος ένας υπάλληλος, ήταν η θέση του Ακολούθου. Επιπρόσθετα και η δημιουργία των δύο προσωρινών θέσεων που δημιούργησε ο Ν. 33/81 ήταν θέσεις Ακολούθου. Η ΕΔΥ δεν είχε εξουσία να αναζητήσει ούτε και αναζήτησε η ίδια την "κατάλληλη" θέση ενόψει του ισχύοντος νομοθετικού καθεστώτος.

15 Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι βεβαιωτική, γιατί δεν προέκυψαν νέα στοιχεία που εξ αντικειμένου θα ήταν δυνατό, με δεδομένο το ισχύον νομικό καθεστώς, να συνδεθούν προς το "κατάλληλο" της θέσης του Ακολούθου, στην οποία διορίστηκε ο εφεσείων.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

20 Per Curiam: Το θέμα που εγέρθηκε στην απόφαση της Ολομέλειας Χατζηστυλλή ν. Κυπριακής Δημοκρατίας και στην υπόθεση Πολυδώρου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (πρωτόδικη δικαιοδοσία), σε σχέση με τις διατάξεις του Νόμου 160/85, δε συζητήθηκε κάτω από το πιο πάνω πρίσμα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

30 *Kapsou v. The Republic (1983) 3 C.L.R. 1336,*

Χατζηστυλλή ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 598,

Πολυδώρου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 35/92, ημερ. 15.2.1994.

35 **Έφεση.**

40 Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Χ' Τσαγγάρη, Δ.) που δόθηκε στις 15 Φεβρουαρίου, 1991 (Προσφυγή αρ. 79/90), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του εφεσείοντα εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας για διορισμό του στη θέση του Ακολούθου στο Υπουργείο Εξωτερικών.

A. Σ. Αγγελίδης, για τον Εφεσείοντα.

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Εφεσίβλητους.

5

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Κωνσταντινίδης.

10

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Θα προσδιοριστεί καλύτερα το ζήτημα που εγείρεται αν συνοψίσουμε πρώτα τα γεγονότα. Ο εφεσείων υπηρετούσε από το 1976 στη δημόσια υπηρεσία πάνω σε έκτακτη βάση. Το 1980 δημοσιεύθηκε η ύπαρξη κενών θέσεων Ακολούθου στο Υπουργείο Εξωτερικών και υπέβαλε αίτηση για διορισμό. Η ΕΔΥ τον περιέλαβε στους καταλληλότερους και στις 29 Μαΐου 1981 τον διόρισε από 1 Σεπτεμβρίου 1981.

15

Στις 10 Ιουλίου 1981 θεσπίστηκε ο περί Εκτάκτων Δημοσίων Υπαλλήλων (Διορισμός εις Δημοσίας Θέσεις) Νόμος του 1981 (Ν. 32/81) και στις 9 Απριλίου 1982 ο τροποποιητικός του, Ν. 15/82. Κατά τις διατάξεις του Νόμου, έκτακτος υπάλληλος τελών εν υπηρεσία κατά την ημερομηνία της θέσπισης του βασικού νόμου, διορίζεται από την Επιτροπή Δημοσίας Υπηρεσίας από την ημερομηνία δημοσίευσής του βασικού Νόμου "εις κατάλληλον θέσιν". Νοουμένου ότι κατέχει τα προσόντα του σχεδίου υπηρεσίας της θέσης που του "απονέμεται" και, αν δεν έχει ήδη επιτύχει σε τυχόν απαιτούμενη κυβερνητική εξέταση, να επιτύχει σ' αυτή μέσα σε προθεσμία που τάχθηκε.

20

25

30

Στις 11 Νοεμβρίου 1982 η ΕΔΥ έκρινε πως παρά το γεγονός ότι ο εφεσείων διορίστηκε "ύστερα από επιλογή", "δικαιούται να διοριστεί στη θέση Ακόλουθου αναδρομικά από 10 Ιουλίου 1981 δυνάμει των Νόμων Αρ. 32/81 και 15/82, και αποφάσισε να προσφερθεί σ' αυτόν διορισμός στη θέση τούτη από 10 Ιουλίου 1981". Το γεγονός ότι ο εφεσείων δεν τελούσε τότε "εν υπηρεσία" ως έκτακτος υπάλληλος και οι τυχόν επιπτώσεις του, δεν είναι θέμα που εγείρεται σήμερα. Εκείνο που είναι ενδεδειγμένο να σημειωθεί είναι πως αυτή η ευμενής μεταχείριση του εφεσείοντα, την οποία βέβαια απεδέχθη, προϋπέθετε πως η θέση του Ακόλουθου, ήταν "κατάλληλη" για την περίπτωση του θέσης. Στις 20 Ιανουαρίου 1983, με απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ακυρώθηκε ο διορισμός του εφεσείοντα στη θέση επειδή, όπως διαπιστώθηκε, δεν ερευνήθηκε δεόντως η κατοχή από αυτόν του απαι-

35

40

τούμενου προσόντος της άριστης γνώσης της ελληνικής γνώσας (βλ. *Kapsou v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1336) και η ΕΔΥ θεώρησε πως προέκυπτε θέμα “επανεξέτασης και του από 10 Ιουλίου 1981 αναδρομικού διορισμού του υπαλλήλου σε ίδια θέση” που έγινε δυνάμει των Νόμων 32/81 και 15/82. Προφανώς αφού, όπως είδαμε, απαιτούσαν και εκείνοι κατοχή των προσόντων του σχεδίου υπηρεσίας. Στις 11 Ιουλίου 1983 η ΕΔΥ, για λόγους που εξήγησε, έκρινε πως ο εφεσείων “δύνатаι να θεωρηθεί ότι ικανοποιεί το απαιτούμενο επίπεδο γνώσης της ελληνικής γλώσσας” και τροποποίησε την απόφασή της ημερομηνίας 11 Νοεμβρίου 1982. Το αποτέλεσμα ήταν η προσφορά στον εφεσείοντα διορισμού στην προσωρινή θέση Ακολούθου και πάλιν από 10 Ιουλίου 1981, δυνάμει πλέον των Νόμων 32/81 και 15/82.

Ο εφεσείων απεδέχθη το διορισμό αλλά σχεδόν τρία χρόνια αργότερα επανήλθε με διαδοχικές επιστολές του και ζήτησε επανεξέταση του θέματος του διορισμού του. Η ουσία τους ήταν πως ενόψει των καθηκόντων που ασκούσε κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του ως έκτακτος, η “κατάλληλη” γι’ αυτόν θέση ήταν εκείνη του Γραμματέα Α ή Προξένου. Τα έγγραφα που επισύναψε, μεταξύ των οποίων και επί τούτου επιστολές τριών κατά περιόδους προϊσταμένων του, αποκάλυπταν, όπως υποστήριξε, αυτή την πραγματικότητα που επιβεβαιώθηκε, όπως συμπληρώνει, και από μεταγενέστερη επιστολή, ημερομηνίας 17 Ιουνίου 1988, του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Εξωτερικών.

Η ΕΔΥ είχε διαφορετική άποψη. Στις 27 Οκτωβρίου 1989 έκρινε πως με βάση το σύνολο των στοιχείων, μεταξύ των οποίων και η επιστολή του Διευθυντή Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού ημερομηνίας 31 Ιουλίου 1986, η κατάλληλη θέση στην οποία έπρεπε να διοριστεί ο εφεσείων ήταν εκείνη του Ακόλουθου. Και, όπως σημειώνει, επαναβεβαίωσε την αρχική της απόφαση.

Η προσφυγή του εφεσείοντα κατά του κύρους αυτής της απόφασης κρίθηκε πρωτοδίκως ως απαράδεκτη και απερρίφθη. Εφόσον ο εφεσείων απεδέχθη ανεπιφύλακτα το διορισμό που του προσφέρθηκε, δεν νομιμοποιείται πλέον να αμφισβητήσει τη νομιμότητά της και, πάντως, δεν παρήχθη νέα εκτελεστή πράξη. Η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν βεβαιωτική της προηγούμενης.

Προέχει το δικαιοδοτικό ζήτημα και είναι σ’ αυτό που έστρεψαν το βάρος των επιχειρημάτων τους οι δυο πλευρές κατά τη συζήτηση της έφεσης, με κύριο αντικείμενο το κατά πόσο τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον της ΕΔΥ δικαιολογείται να ταξι-

νομηθούν ως νέα, ώστε η απόρριψη του αιτήματος να συνιστά εκτελεστή διοικητική πράξη.

Δε θα χρειαστεί να επεκταθούμε στις λεπτομέρειες ούτε και στις σοβαρές επισημάνσεις των εφεσιβλήτων, που θα αφορούσαν στην ουσία, πως η θέση του Γραμματέα Α'/Προξένου, κατά τον ουσιώδη χρόνο, δεν ήταν πρώτου διορισμού αλλά προαγωγής και πως στο φάκελο του εφεσείοντα καταγράφεται σε ανύποπτο χρόνο πως ως έκτακτος υπάλληλος ήταν Βοηθός Γραφέας. Επισημάναμε και κατά την ακρόαση της έφεσης τη σημασία της εντελώς ιδιότυπης ρύθμισης που εισήγαγαν οι Νόμοι 32/81 και 15/82 αλλά και το συσχετισμό της απόφασης της ΕΔΥ του 1982 προς τον περί Δημοσίας Υπηρεσίας (Ίδρυσις Προσωρινών Θέσεων) Νόμο του 1981, (Ν. 33/81). Κατά την απονομή στον εφεσείοντα της θέσης του Ακολούθου ως της κατάλληλης, ένα ήταν το στοιχείο που διαδραμάτισε ρόλο. Πρόκειται για τους Πίνακες που ετοίμασε και διαβίβασε στην ΕΔΥ ο Διευθυντής της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού. Κατέγραφαν τους έκτακτους υπαλλήλους που κάλυπτε ο Νόμος και εξειδίκευαν πως η θέση για την οποία προορίζεται ο εφεσείων και άλλος ένας υπάλληλος, ήταν εκείνη του Ακολούθου στις Εξωτερικές Υπηρεσίες.

Δεν ήταν τυχαίος αυτός ο χειρισμός. Κατά το Νόμο η ΕΔΥ διορίζει τους εκτάκτους που ευεργετούνται από τις διατάξεις του σε κατάλληλη θέση, "και συμφώνως προς τους υπό του Διευθυντού της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού ετοιμασθέντας και διαβιβασθησομένους προς την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας πίνακας". Εν προκειμένω, όχι μόνο οι Πίνακες αλλά και ο Νόμος 33/81 προοιωνίζαν το διορισμό του αιτητή στη θέση Ακολούθου. Οι δυο προσωρινές θέσεις που δημιούργησε ο Ν. 33/81 για τις Εξωτερικές Υπηρεσίες της Δημοκρατίας ήταν θέσεις Ακολούθου και είδαμε πως οι Πίνακες, δυνάμει των οποίων ενήργησε η ΕΔΥ, αναφέρονταν ακριβώς σε δυο θέσεις. Η ίδια δε η ΕΔΥ, στο πρακτικό που τήρησε κατά τη λήψη της απόφασής της ημερομηνίας 11 Ιουλίου 1983, καταγράφει πως λήφθηκε υπόψη ότι με το Νόμο 33/81 "δημιουργήθηκαν για τους δυο υπαλλήλους που υπηρετούσαν ως έκτακτοι στην Εξωτερική Υπηρεσία, μεταξύ των οποίων ήταν και ο Ευριβιάδης, δυο προσωρινές (Τακτ. Προύπ.) θέσεις Ακολούθου στην Εξωτερική Υπηρεσία της Δημοκρατίας".

Η ΕΔΥ δεν αναζήτησε ούτε και, στο πλαίσιο του νομοθετικού καθεστώτος που ίσχυε, μπορούσε να αναζητήσει η ίδια την "κατάλληλη" θέση. Ήταν και επ' αυτού δέσμια η εξουσία που της ανατέθη και δεν είναι βέβαια θέμα της παρούσας διαδικασίας η

- εξέταση της νομοθετικής ρύθμισης από άλλη σκοπιά. Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πράγματι βεβαιωτική γιατί, αντίθετα προς την εισήγηση του εφεσείοντα, δεν προέκυψαν ή προβλήθηκαν καν νέα στοιχεία που εξ αντικειμένου θα ήταν δυνατό, με δοσμένο το
- 5 Νόμο, να συνδεθούν προς το “κατάλληλο” της θέσης του Ακολούθου στην οποία διορίστηκε ο εφεσείων. Βέβαια οι επιστολές και ορισμένα από τα άλλα έγγραφα που ο εφεσείων έθεσε ενώπιόν της ΕΔΥ ήταν νέα, με την έννοια ότι δεν περιλαμβάνονταν εξ αρχής στο φάκελο. Όμως, δεν επαφίεται στο διοικούμενο η μονομε-
- 10 ρής πρόκληση έκδοσης νέας εκτελεστής διοικητικής πράξης. Όσο νέα και αν ήταν τα στοιχεία που στήριξαν το αίτημα του εφεσείοντα για επανεξέταση, ήταν άσχετα προς ό,τι θεμελίωσε την αρχική απόφαση ή κατά το νόμο θα μπορούσε να θεμελιώσει οποιαδήποτε μεταγενέστερη. Το δεδομένο των Πινάκων σε συνδυασμό
- 15 με το Ν. 33/81, παρέμεινε αναλλοίωτο. Δεν υπήρξαν νέα στοιχεία ως προς αυτό αλλά αντίθετα ο Διευθυντής της Υπηρεσίας Διοίκησης και Προσωπικού, με την επιστολή του ημερομηνίας 31 Ιουλίου 1986, το επιβεβαίωσε.
- 20 Μια τελευταία παρατήρηση. Αφορά στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Ελευθερία Χατζηστυλλή ν. Δημοκρατίας** (1994) 3 Α.Α.Δ. 598 σε σχέση με τις παρόμοιες διατάξεις του Νόμου 160/85. Εκεί δεν προέκυψε και δε συζητήθηκε το θέμα κάτω από το πιο πάνω πρίσμα. Ισχύει το ίδιο και αναφορικά με την
- 25 υπόθεση **Μαρίνα Πολυδώρου ν. Δημοκρατίας**, Υπόθεση Αρ. 35/92 ημερομηνίας 15 Φεβρουαρίου 1994.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.